

РЕШЕНИЕ

№ 362

гр. София, 15.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15 състав, в
публично заседание на 10.01.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Ина Андонова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **13832** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Д. А., [дата на раждане] в [населено място], А., изразява недоволство от решение № 721/ 01.11.2012 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците, с което е отказано да бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия.

В жалбата са въведени оплаквания за незаконосъобразност на акта, аргументирани подробно. Заявени са твърдения, че органът е игнорирал причините, мотивирали Д. А. да напусне страната си на произход, които са свързани с наличието на заплахата за неговия живот и сигурност. Подателят ѝ сочи, че ответникът не е съобразил константната практика на ВАС по приложението на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ и възприетото задължително тълкуване на СЕО /понастоящем Съд на Европейския съюз/ на чл. 15 буква „в” от Директива 2004/83/ЕО. Изтъква, че цитираната разпоредба от съюзното право касае не насилие, насочено спрямо личността на търсещия закрила, а заплахата на личността поради ситуация на безогледно насилие, което означава, че липсва личен елемент или степен на персонализация, съобразно които да се преценява заплахата и необходимостта от закрила. Позицията на Решението от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности по дело № С 465/ 07, в чийто мотиви съдът изрично е приел, че молителят за субсидиарна закрила /хуманитарен статут/ не е необходимо да доказва, че е индивидуално застрашен в страната си на произход по причини и фактори, произтичащи от личните му обстоятелства.

Искането до съда е за отмяна на решението.

Ответникът, председателят на ДАБ, се представлява от юрисконсулт К., която е на становище за неоснователност на жалбата, тъй като в разглежданото производство, образувано въз основа на „последваща” по смисъла на ЗУБ молба Д. А. не сочи нови обстоятелства, които да не са анализирани в предходните производства. Счита акта за съобразен с практиката на ВАС по отношение на извода, че в А. не е налице конфликт. Поддържа, че дългосрочното пребиваване на търсещия закрила в Б. е неотносимо към спора.

Прокурорът от СГП предлага жалбата да бъде отхвърлена.

От фактическа страна се установява:

Началото на разглежданото производство е поставено на 13.02.2012 г., когато Д. А. се обърнал към председателя на ДАБ при МС с искане да бъде открита последваща процедура за предоставяне на хуманитарна закрила в страната и за регистрирането му като кандидат бежанец. Жалбоподателят потвърдил желанието си в регистрирана на 24.07.2012 г. молба. Видно от отразените в регистрационния лист данни, касае се за гражданин на А., таджик по етническа принадлежност, постоянният му адрес е [населено място], по религия е сунит, със средно образование, женен за българската гражданка Б. С.. Търсещият закрила е декларирал, че владее български език – това е потвърдено в интервю от 29.08.2012 г., когато е заявил, че не е членувал във въоръжена групировка, нито в политическа партия или организация, не е взаимодействал с политически, религиозни, терористични и паравоенни организации. Заявява, че когато муджахидините идват на власт са издирвали семейството му, защото бащата на жалбоподателя е работел в държавната администрация като счетоводител и офис – дейности в министерството на здравеопазването на А. и е възприеман по тази причина за член на комунистическата партия. В началото на 2000 година жалбоподателят е задържан заедно с баща си от цивилни талибани за един ден. В страната на произхода си оспорваният не е арестуван или осъждан. Пристигнал е нелегално в Р. Б. през август 2001 г. Понастоящем всички негови роднини се намират извън А.. Сочи, че през 1999 г. веднъж е бил задържан и съден в И. за срок от 1 месец поради опит да премине незаконно иранско – турската граница. Настоява, че живее в Б. от 11 години, тук е създал семейство, за което полага грижи. Декларира, че няма новонастъпили обстоятелства относно личното му положение или държавата на произход.

Съставената от Дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд” за състоянието на сигурността в А. на 09.08.2012 г. справка съдържа данни за експлозии през м. август 2011 г. в западната провинция Х., убийства на полицаи и служителка на местна администрация в К., експлозия на зеленчуков пазар в южен А., самоубийствени атентати в различни квартали на столицата К. през м. септември 2011 г.; нападения през м. юни 2012 г. в курортен комплекс при езерото К. в едно от предградията на К.. Справката не съдържа данни за разширяване обхвата на рисковите групи. Актуалната обстановка в страната е анализирана и в справка вх. № 01 5415/ 15.10.2012 г. на дирекцията, според която провинция Х., на 640 км западно от столицата К. е относително сигурна и спокойна В последните години талибаните и антиправителствените елементи са изтласкани от провинцията и от съседните райони като афганистанската национална полиция осигурява около 80 % от сигурността в провинцията. Подобреното на ситуацията, управлението и търговията в Х. са в най – висока степен в сравнение с другите провинции, което дава основание за прехвърляне на отговорността за сигурността. В провинцията има 11 университета и 600 000

ученици в средните училища; функционират фабрики и индустриални производства. Не е открита информация за въоръжени сблъсъци и конфликти в района на [населено място].

Първото искане на Д. А. да бъде приет като бежанец в Б. датира от 23.01.2002 г. С решение № 5419/ 17.05.2002 г. на председателя на Агенцията за бежанците при МС производството е прекратено поради настъпилите положителни промени в страната на произход. Жалбата срещу цитирания акт е отхвърлена с решение по адм. дело № 11088/ 2002 г. на ВАС III отд.

Втората молба на Д. А. за предоставяне на статут на бежанец е от 04.08.2003 г. По нея органът се произнася с решение № 749/ 06.08.2003 г. за отказ да бъде предоставен статут на бежанец и на хуманитарен статут и е прието, че той може да бъде върнат в А., която стана по отношение на него се явява сигурна такава на произход. Жалбата срещу този акт е отхвърлена от СГС с решение от 10.10.2003 г. по адм. дело № 2496/ 2003г.

Третата молба на Д. А. е от 01.11.2007 г. По искането е издадено решение № УП 134/ 02.11.2007 г. за отхвърлянето му като явно неоснователно - чл. 13, ал. 1, т. 5 ЗУБ. С влязло в сила на датата на постановяването си решение № 601/ 10.01.2008 г. по адм. дело № 5444/2007 г. на АССГ, I отделение, 7 състав същото е отменено и преписката е върната на органа за ново произнасяне по исканията. Те са отхвърлени с решение № 122/ 26.03.2008 г., издадено в рамките на общо производство, жалбата срещу което е отхвърлена с влязло в сила на 30.01.2009 г. решение на ВАС, III отделение по адм. дело № 5937/2008 г.

На 30.06.2009 г. жалбоподателят отправил до ответника четвъртото си искане за закрила. Оспорването срещу решение № УП 102/ 02.07.2009 г. на интервюиращ орган при ДАБ е отхвърлено с влязло в сила на датата на постановяването си /24.07.2009 г./ решение на АССГ, I отделение, 6 състав по адм. дело № 4782/ 2009 г.

Депозираното в ДАБ на 10.11.2009 г. пето искане на Д. А. е отхвърлено с решение № 9/ 08.01.2010 г. на председателя на ДАБ.

На 02.03.2010 г. жалбоподателят отправил шестото си искане, по което е произнесено решение № 495/ 15.11.2010 г., производството по чието оспорване е приключило неблагоприятно за търсещия закрила с решение на ВАС, III отделение по адм. дело № 16028/ 2010 г., влязло в сила на 10.11.2011 г. /решение по адм. дело № 9768/ 2011/ на ВАС, Петчленен състав/.

Решение № 721/ 01.11.2012 г. на председателя на ДАБ е съобщено на Д. А. на 29.11.2012 г. Жалбата, въз основа на която е образувано делото, е депозирана в администрацията на ответника на 06.12.2012 г. и е допустима.

При установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Актът е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма по чл. 59 АПК и на особените процесуални изисквания за приобщаване на становище от ДАНС. Статут на бежанец в Р. Б. се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея - чл. 8, ал. 1 ЗУБ.

Съгласно чл. 8, ал. 4 и 5 от ЗУБ преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтораемост, като действията на

преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, включително наказания за отклонение от военна служба, което би довело до извършване на деяния по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3 от ЗУБ. Следователно осъществяването на преследване се явява такова събитие в живота на търсещия закрила, което предполага ярък, конкретен и непротиворечив спомен за преживяното или за страха това да не се случи или повтори спрямо него или близките му. Бежанският разказ на Д. А. е анализиран от административния орган и от съда в рамките на предходните производства.

Оспорваният акт е издаден в отговор на искане, подадени 11 години след влизането на афганистанския гражданин на територията на Р. Б. и преценката на материалната му законосъобразност е на плоскостта на актуалната ситуация в А.. Анализът на изложеното от търсещия закрила по време на интервюто показва, че липсват новонастъпили обстоятелства, които са от значение за личното му положение. По отношение на риска от бъдещо преследване следва да се подчертаят Насоките на ВКБООН за оценка на необходимостта от международна закрила на търсещите убежище лица от А. от декември 2010 г. Не се твърди и не се установява Д. А. да попада в някоя от потенциалните групи в риск. Като е отхвърлил искането за предоставяне на бежански статут ответникът е приложил материалния закон правилно.

Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. С цел да се даде отговор относно наличието на предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, следва да се разгледат в сравнителен план трите вида „тежки посегателства“, посочени в чл. 9, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците, представляващи условията, които трябва да бъдат изпълнени, за да може дадено лице да се счита способно да търси хуманитарен статут, когато има сериозни и потвърдени основания да се смята, че молителят е изложен на „реална опасност от такива посегателства“ в случай на връщане в съответната страна. Съгласно решение на Съда на Европейския съюз от 17 февруари 2009 г. по дело C-465/2007 г. използваните в член 15, букви а) и б) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти относно условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила изрази „смъртното наказание“, „екзекуцията“, както и „изтезанието или нечовешкото или унижителното отнасяне или наказание, наложени на молител“ /идентични на посочените в ЗУБ/ обхващат ситуации, при които молителят за хуманитарен статут е специфично изложен на опасността от определен вид посегателство. От друга страна, посегателството, дефинирано в член 15, буква в) от Директивата като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхваща една по-обща опасност от посегателство. Визират се в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, отколкото определените насилия. Освен това тези заплахи са присъщи на

обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“. На последно място, разглежданото насилие в основата на посочените заплахи е квалифицирано като „безогледно“, термин, който предполага, че насилието може да се разпростира към лица без оглед на личното им положение. В този контекст изразът „лични“ трябва да се разбира като обхващащ посегателства, насочени срещу цивилни лица без оглед на тяхната самоличност, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи тежките заплахи, посочени в член 15, буква в) от Директивата. Това тълкуване, което е в състояние да осигури приложно поле, присъщо на член 15, буква в) от Директивата, не се опровергава от формулировката на съображение 26 от нея, според което опасностите, на които изобщо е изложено населението или част от населението на една страна, обикновено не представляват сами по себе си индивидуални заплахи, които могат да бъдат квалифицирани като тежки посегателства. Макар това съображение да предполага, че само обективното констатиране на свързана с общата ситуация в дадена страна опасност по принцип не е достатъчно за установяване, че прогласените в член 15, буква в) от Директивата условия са изпълнени по отношение на определено лице, неговата редакция чрез използването на израза „обикновено“ все пак допуска хипотезата за извънредна ситуация, която би се характеризирала с толкова висока степен на опасност, че да съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че това лице индивидуално би се изложило на разглежданата опасност. И. характер на тази ситуация се потвърждава и от факта, че съответната закрила е субсидиарна и според общия смисъл на член 15 от Директивата, тъй като дефинираните в букви а) и б) от този член посегателства предполагат ясна степен на индивидуализация. Макар несъмнено да е вярно, че колективни фактори играят съществена роля за прилагането на член 15, буква в) от Директивата, в смисъл че съответното лице спада, както други лица, към кръг от потенциални жертви на безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт, това не променя факта, че тази разпоредба трябва да представлява обект на систематично тълкуване в съответствие с другите две посочени в член 15 ситуации и следователно трябва да се тълкува в тясна връзка с тази индивидуализация. В това отношение следва да се уточни, че колкото по-способен е евентуално молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарната закрила. Съгласно посоченото решение на съда на Европейския съюз член 15, буква в) от Директивата във връзка с член 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на

условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. В чл. 75, ал. 2 ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут от страна на председателя на Държавната агенция за бежанците се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. В конкретния случай това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на фактите и обстоятелствата, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, в частност - предоставяне на хуманитарен статут. Датата, към която следва да се преценява ситуацията относно държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, когато съдът се произнася по случая (решение от 15.11.1996г. на ЕСПЧ по делото Ч. срещу О. кралство, § 85 и § 86 от същото, както и решение от 28.02.2008 г. на ЕСПЧ по делото С. срещу И., § 133 от същото). По делото се съдържат данни относно актуалната обществено - политическа ситуация в А., което е от съществено значение за преценката относно наличието на обстоятелства по чл. 9, ал. 1, б. „в” от Закона за убежището и бежанците за предоставяне на хуманитарен статут, съобразено с тълкуването по посоченото решение на СЕО. В решението на председателя на Държавната агенция за бежанците е направена преценка на ситуацията в страната, чрез позоваване на справки от дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд” в Държавната агенция за бежанците, съдържащи информация за чести нападения предимно срещу политически фигури, служители на органите на сигурността и магистратурата, както и сериозна заплаха за безопасността на християнското население. Посочва се също така липсата на данни за определена група от населението, която систематично да е обект на атаки. Предвид обществено - политическата ситуация в А. през последните години, както и спецификата на конфликта и неговото видово и териториално проявление, преценката на актуалната по време обстановка е от съществено значение за обосноваването на административния акт във връзка с извода за наличието или не на "тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт" по смисъла на тълкуването, дадено с посоченото решение на Съда на Европейския съюз. Информацията, съдържаща се в справките за ситуацията в страната, не позволява безусловното ѝ определяне като въоръжен вътрешен или международен конфликт, характеризиращ се с безогледно насилие. По изложените съображения отказът на

административния орган за предоставяне на хуманитарен статут е законосъобразен. Изводът не се променя от продължителността на пребиваването на афганистанския гражданин на територията на Р. Б. - обстоятелството е неотнормимо към разглежданото производство. Ръководен от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. А., [дата на раждане] в [населено място], А., срещу решение № 721/ 01.11.2012 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: